

Obduli Jovaní Puig

DURÉ L'ARGILA

I

Quan la nit abaixa l'ombra, i s'emmascara,
i embolcalla la terra, puja presagis de cendra,
i de sudaris.

Quan desdibuixa els perfils i el paisatge es fa borrós,
boira dels jorns, i es fa aplec de conjurs
i d'aquellarres.

Quan s'avaloten els pits i es fan glatits desesmats;
quan s'ouen gemecs i clams, hores de rostres nafrats
acurtant dies intactes.

Quan el goig es fa angoixura, tàvega i estretura,
insinuació de l'hivern, abocador de sostralls,
premonició de l'alvenc.

Quan l'adés es fa memòria, rastoll de la soletat,
torrent en llàgrima viva, temença en fosca captiva,
en ferrolls l'ahir tancat.

Quan el temps puja rovells a la remor de les fulles,
lliurant prefacis d'un adeu que es fa tenebra,
com puja l'hedra, murs amunt, llepant la pedra,
deixant nues arrels, buidant despulles...

sent raores que em travessen engolides per la carn.

Quan recórrec cada dia mil calvaris de dolors,
pelegrí per l'ample món creuant dreceres,
com saurí buscant fondals a on soterrar les quimeres
que s'anuncien en auguris d'abstinències i amargors...

sent les hores que em rebugen, entemoses, fent-me escarn.

Quan em dol el pes dels anys com un suplici
prop ya l'hora insobornable de sentències,

quan a redòs del perdó busque refugi
redimint a genollons les penitències...
sent la sanc que en regallims, se'm va riuant per les venes,
cap al renc del combregar.
Quan la llum du esmortiments de corolari,
va enfosquint-se l'assucac enforfoguit del confí, vullc concloure,
sens aixar, l'itinerari, i saber perquè eres TU fi del meu fi...
sent la carn que en estalzims va fugint-me per gangrenes,
cap als sòtols del pesar.
Quan el jull dels anys ha fet desert,
eriàs de les hores vèrgens,
del silenci ha fet concert,
remelsos de les preguntes,
pomells marcits d'assussenes...
el temps que fuig pels penells,
que fa d'absències carrera
i nos buida els anganells,
s'endú la llum primicera,
declinant per les rostàries.

II

Hi haurà un alberc a on trobaré sutures,
un nort d'imans irrefusables,
més allà d'a on s'acovilen les paraules,
a on retroben solucions les conjectures.
Duré els delmes impagats en el sarnaig,
faré alfarràs dels desijos abolits,
duré les creus del dubte, la certea del saber
que no soc res,uré els oblits.
A l'esquena el sac del temps,
vençut l'ahir, buit el present,
l'interrogant d'un futur negre i silent.
Duré la vanitat feta careta,
costum de repetir gests i caraces,
la buida fantasia que m'apreta,
i el fals impostament de les lligaces.
Duré coltells clavats per mans amigues,

duré clavills, forats de centurions,
nafres obertes de germanors, duré traïcions,
garbells de promeses incomplides,
racons enverinats d'hores transides.
Duré el tió, duré la flama, la claror de la passió
que m'encén el negre gorc d'una popila,
el fanc de que estic fet, duré l'argila.
a image i consemblança de ta vital creació.
Duré gravats els recorts de les hores consumides,
duré greuges ablaürats en les costres de la pell,
cobejances ben monyides, les esperances solside
baix l'esquelet interior que bastix el meu cabdell.
Duré l'enchís d'eixe instant que s'ha detés,
l'esclat subtil d'una rosa, la simfonia del niu,
l'eloqüència d'una llàgrima, el trèmul furtiu d'un bes,
i la feble intimitat d'una gota de reixiu.
Duré la veu, la paraula, duré el verp, la consonància,
la pau de l'ànima neta, duré el somi del poeta,
i en abraç de conjunció, en rebuig de soliloqui,
resoldrem la discordança,
en les rimes del col·loqui que farem entre TU i yo.
TU que eres nuc de la fosca, cor de l'ombra, fòc del fum,
—la tenebra és l'orige de les clarors de la llum—.
TU que eres l'eix, la fillola, l'enclusa a on es forgen vents,
l'eternitat que desborda mides concretes del temps,
el pretèrit, el present, el futur inacabable
dels més vitals moviments, l'infinitut
que delita i assossega les urgències contingents.
En esparces de poeta t'ofrenaré dons i lloes,
pels retorns de l'oroneta, pel pa fonós redimit,
per la rotació dels astres, eixa eterna redundància
del dia que encén la nit; per l'harmonia de l'alba,
pel ritme, per la cesura, pel món que en gravitació
governa en mà segura; per la feblea del junc,
per l'intimitat d'un claustre, per deixar-nos en un llenç,
còpia exacta del teu rostre.
Per la sanc de la rosella, per la remor del llebeig,
pel blau i el vert de la mar, pels festons de la bromera,

per la calma, per l'oneig.
Pel milacre d'un verger, per la brevetat del llamp,
per la mística salmòdia del ciprer.
Per la luxúria de l'hort, per la castitat de l'erm,
pel revers de la medalla que amostra el teu nom imprés.
Per l'espill de la retina, per l'alternança del temps,
per l'òrbita del cometa, per l'orde del firmament,
per tot allò que concreta, el tot que has fet del no res.

III

L'ahir era un renc de primaveres en tropell.
Era un vol d'alénar lliure, cor a cor.
Un destall cafit d'estrenes en garbell,
a on glatir era un somriure, flor a flor.
Era un enchís obstinat, un trespol verge d'estreles,
era un èxtasis brodat, era un gom d'inassociable desig,
raig lluminós, sense ombries, eren iman les popiles,
insinuació la mirada d'assaborir clandestí.
I en un excés sensual, l'afalac de la bellea,
de fòc encenia els llavis, i el goig floria en les galtes,
d'alfàbegues i gesmils.
Vaig pel llom d'una quimera, al replanell de l'espera,
a les vores indecises a on afitar la frontera
de les hores fugidices. Duc les venes atapides de desfici,
duc un fret, duc un cilici, vixc un erm, creue un espai d'artifici.
Em fuig el fil de la veu rostària avall del silenci.
Se'm clou la memòria a baldes, el dol em rau per les goles.
D'aquelles llums, d'aquell esbós, d'aquell afany presentit,
a estes ombres, a este temps esglayat i descregut;
tèrbol el pretèrit, ya el demà inexorable,
a estes tenebres junyit.
D'aquell fòc, a este caliu, a estes cendres,
a este ribaç de les hores,
vèrtic de l'abisme, cingles de l'oblit,
a estos fangs, a estos tarquims.
Els ulls emigrants, perduts, la rima dissonant,
el vol alitrenat, les mans rugoses,

la llacor coagulada, cansades les paraules,
les nits emboscades, ya els dies desagraïts.
Més allà de la falç i les navaixes,
a on orbita la bellea, a on escriuen les orquídees,
sonets de color turquesa; i el jacarandà flambeja,
i celebren esponsalles, liris de vidres i aiguages.

IV

Que em facen corteig els reixius,
la saó de la pluja assossegada,
els sinuosos carcavons dels rius,
la lluna en galdufes voltada.
Que m'atemperen els vents,
el mestral i el xaloc,
el gregal i el llebeig
Que em sahumigue l'espígol,
la flor blancal del forment,
el sol de les margarites,
i el rosellar primerenc.
Les ombries dels roures
me solacen,
les almàixeres del verger,
els ciprers en oració,
la savina en la recosta,
les buganviles en flocs m'acaronen.
En les vespres que la llum desdenyen,
enjoliolat i vençut el dia,
a l'holocaust entregat;
quan les hores se despenyen,
ya del temps descadarsades,
en fugaç apostasia.
A l'alt, filen greques les falcies,
encenga el sol l'alcavor,
callen els fragors dels trons.
A baix, la mar, amainada,
sense marors ni ressaques,
brode randes en festons,

teixint bromeres de nacres.
Que les anelles colpegen
les portes de la justícia,
les alcoves del repòs,
en anunci d'arribada;
i en les murades del dol,
els ulls imploren conhort,
en precés d'unànims vocables.

V

Les absències m'arrosseguen, se m'obri l'entranya a gleves,
em plora la malfiança, els noms se m'omplin d'esqueles.
La nit, que era un forn d'albixeres, de llunes plenes d'argent,
ara divulga poregues. El pit, que era un lladre del plaer,
reclam furtiu del voler, ara és un aljup de morques,
d'arregles d'almoier. El sol, que encenia el meu deler,
baixa ya els graons de la vesprada. El dol, que m'era anònim,
absent, rossega ya pel rebost de la mirada.
Els anys rauen els presagis, les veus sangloten sufragis
vora els mollons dels paisages. Les siges de la trista
acormullen penitències en l'amargor de les llàgrimes.
L'orage, que es fa recialla, busca auxili en la paciència.
El cel ha clos, sega la dalla. La carn, eixuta, neulida,
busca el bastiment de l'os. En llaus d'íntima agonia,
de llarc suplici inclement, van dessucant-se les venes.
Salpasses de sanc carpida, mestall de grums i bromeres,
remelsen el sentiment. Ya és òrfena la gaubança.
I al darrer full de l'alé, li pregaré al marmessor,
que als epílecs del dolor escriptura una enyorança:
fer rimar pregons de fe, pels cantons de l'esperança.



Tots els drets reservats. El contingut d'esta revista està protegit per la llei, la qual estableix penes de multes i inclús presó, además de les corresponents indemnizacions per danys i perjuïns, per als qui reproduïxquen o plagien, de forma total o parcial una obra artística, literària o científica, o la seua transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol classe de suport o comunicada per qualsevol mig, sense el preceptiu consentiment i autorització dels autors.

La present revista s'edita exclusivament en format electrònic, per a la seua difusió lliure i gratuïta. Per *difusió* s'entén:

- La seua visualització en qualsevol mig electrònic.
- L'enllaç a la seua direcció URL en qualsevol pàgina web (mentant la seua procedència).
- La seua impressió en paper per a us exclusivament particular.
- La posta a disposició de la revista per a terceres persones, en les mateixes condicions.
- La seua comunicació pública per mitjans electrònics.

Queda absolutament prohibida la seua venda o la seua impressió en sèrie sense l'autorització expressa de l'Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana.

© Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana.

ISSN: 2172-5810.